

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/851/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217384
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Duditš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217384.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Duditša a sudkýň JUDr. Evy Feťkovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 9C/92/2012-147 zo dňa 20. júna 2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému proti žalobcovi n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobný návrh a zároveň návrh žalobcu na prerušenie konania. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Podanou žalobou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená tvrdeným nesprávnym úradným postupom v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Spišská Nová Ves, v ktorých žalobca vystupoval ako oprávnený. Podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že súd prvého stupňa v jednotlivých exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS),
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP),
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP),
- rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

Uznesením č.k. 9C/92/2012-8 zo dňa 9.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012 súd prvého stupňa spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp.zn. 9C/92/2012, 9C/125/2012, 9C/148/2012, 9C/149/2012, 9C/162/2012, 9C/163/2012, 9C/178/2012, 9C/183/2012, 9C/205/2012, 9C/215/2012, 9C/223/2012, 9C/251/2012, 9C/258/2012, 9C/274/2012, 9C/286/2012, 9C/292/2012, 9C/298/2012, 9C/301/2012, 9C/311/2012, 9C/317/2012 a 9C/328/2012 s tým, že spoločné konanie bude vedené pod sp.zn. 9C/92/2012.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k podaným žalobám poukazoval na to, že v jednotlivých žalobách sa vyskytuje viacero nedostatkov, napr. že sú zmätočné v označení povinného, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní. Čo sa týka žalobcom uvádzaných prietahov v konaní, poukazoval na to, že „žiadosti o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Ďalej poukazoval na to, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pritom už dňa 27.9.2012 boli súdu doručené žalobné návrhy a teda žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr, a preto ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

Na pojednávanie vo veci určené na dňa 20.6.2014 sa účastníci nedostavili, doručenie predvolania bolo u oboch účastníkov preukázané a lehota na prípravu na pojednávanie bola zachovaná. Účastníci svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnili, pričom žalobca žiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a zároveň podal návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5NcC/45/2012. Vzhľadom na skutočnosť, že súd o rovnakom návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol uznesením sp. zn. 9C/92/2012-78 zo dňa 8.7.2013, nepovažoval žalobcom uvedený dôvod za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania poukazujúc na ustanovenie § 119 O.s.p. a v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti účastníkov konania.

Žalobca v konaní namietal nesprávny úradný postup súdu prvého stupňa, a preto sa súd prvého stupňa oboznámil s jednotlivými exekučnými spismi, v ktorých bol úradný postup namietaný a v ktorých žalobca mal procesné postavenie oprávneného.

Podaním zo dňa 13.6.2014 žalobca opätovne podal návrh na prerušenie konania z rovnakých dôvodov ako jeho predošlom podaní zo dňa 10.5.2013 K návrhu pripojil kópiu Sťažnosti na porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovore o ochrane ľudských práv základných slobôd.

O uvedenej námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom už v žalobnom návrhu právoplatne rozhodol nadriadený súd, ktorý sa zaoberal podrobne všetkými dôvodmi uvádzanými žalobcom, pre ktoré žiadal vylúčenie sudcov súdu prvého stupňa. Rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5NcC/45/2012 je tak viazaný súd, ale aj účastníci konania. Ústavná sťažnosť nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa návrh žalobcu na prerušenie konania opätovne zamietol.

Súd prvého stupňa sa oboznámil v tomto spoločnom konaní s jednotlivými exekučnými spismi Okresného súdu Spišská Nová Ves, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Exekučnými titulmi v exekučných veciach boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu, v štyroch prípadoch bola exekučným titulom notárska zápisnica a vo všetkých prípadoch sa jedná o spotrebiteľské zmluvy. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že námietka žalovaného poukazujúca na nedostatky žalobných návrhov nie je dôvodná, pretože žalobca správne označil účastníkov konania, opísal skutočnosť, na základe ktorých uplatnil svoj nárok, označil dôkazy a uviedol, čoho sa domáha, a preto postup v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. považoval za nedôvodný. Ďalej sa súd prvého stupňa vysporiadal s uplatnenou námietkou premičania uplatneného nároku žalobcu zo strany žalovaného.

Súd prvého stupňa právne postupoval podľa ust. § 3, 5, 6, 9, 15, 17 a 19 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 a § 44 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „EP“) a § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZRK“) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

V konaniach vedených pôvodne pod sp.zn. 9C/162/2012, 9C/163/2012, 9C/178/2012, 9C/205/2012, 9C/215/2012, 9C/223/2012 (žaloby označené žalobcom ako ISTINA RS) žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaniach vedených pôvodne pod sp.zn. 9C/92/2012, 9C/251/2012, 9C/274/2012, 9C/311/2012 a 9C/328/2012 (žaloby označené žalobcom ako NZP) nerozhodnutie o jeho žiadosti o

udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15-dňovej lehote. Súd prvého stupňa uviedol, že trojročná premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie právnomu zástupcovi žalobcu v exekučných veciach, keďže až vtedy sa žalobca mohol dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora. Z exekučných spisov pripojených k uvedeným konaniam pritom bolo zistené, že o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté súdom prvého stupňa ako súdom exekučným v priebehu roku 2010 a 2011, kedy aj boli rozhodnutia doručované právnomu zástupcovi oprávneného, pričom žalobné návrhy boli žalobcom na súde prvého stupňa podané dňa 27.9.2012, t.j. vo všetkých uvedených veciach v rámci plynutia trojročnej premlčacej doby.

V konaniach pôvodne vedených pod sp.zn. 9C/125/2012, 9C/183/2012, 9C/258/2012, 9C/292/2012 a 9C/298/2012 (žaloby označené žalobcom ako NP), v ktorých žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote konštatoval, že premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia uznesenia tamojšieho súdu právnomu zástupcovi oprávneného. Zároveň súd prvého stupňa uviedol, že v uvedených konaniach okrem konania 9C/183/2012 bolo poverenie na vykonanie exekúcie vydané 2.12.2008, 19.1.2009 a 20.1.2009 a návrh na začatie konania zo strany žalobcu podaný dňa 27.09.2012, teda po uplynutí 3- ročnej premlčacej doby.

V konaní sp.zn. 9C/148/2012, 9C/149/2012, 9C/301/2012, 9C/286/2012 a 9C/317/2012 (žaloba označená žalobcom ako ZE), premlčacia doba začala plynúť od doručenia rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora resp. od doručenia rozhodnutia o zamietnutí tohto návrhu právnomu zástupcovi žalobcu. V uvedených veciach súd prvého stupňa o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodol v roku 2011 a preto konštatoval, že v týchto prípadoch žalobný návrh bol podaný včas.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne.

Podľa žalobcu k nesprávnomu úradnému postupu vo veciach, ktoré boli tunajším súdom spojené a sú vedené pod sp.zn. 9C/110/2012 malo dôjsť tým, že tunajší súd v exekučných konaniach, v ktorých žalobca mal procesné postavenie oprávneného:

1. zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS).
2. rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote určenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NZP)
3. vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 15-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NP)
4. rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku (ZE).

V konaniach (ISTINA RS) vedených pôvodne pod sp.zn. 9C/162/2012, 9C/163/2012, 9C/178/2012, 9C/205/2012, 9C/215/2012, 9C/223/2012, žalobca namietal, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca poukázal na to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval exekučný titul nad rámec právomoci zverenej exekučnému súdu tým, že preskúmaval skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok.

Z oboznámených exekučných spisov pripojených k vyššie uvedeným konaniam súd prvého stupňa mal preukázané, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. Vo všetkých uvedených veciach exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu a vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv alebo na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných súdov. Súd prvého stupňa poukazuje na ust. § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z. zdôraznil, že v daných prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t.j. aj pri

rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu, t.j. rozhodcovského súdu. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia NS SR (5Cdo/439/2012, 6Cdo/290/2012), či rozhodnutia Ústavného súdu SR (sp.zn. I. ÚS 278/2013, sp.zn. IV. ÚS 55/2011). Preto dospel k záveru, že posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Okrem toho, že exekučný súd mal nielen oprávnenie, ale aj povinnosť preskúmať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, súd prvého stupňa uviedol, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože otázka nezákonnosti rozhodnutia nemôže byť riešená ako predbežná otázka v konaní o náhradu škody. O nezákonnosti rozhodnutia musí byť rozhodnuté príslušným súdom, ktorý rozhodnutie zruší alebo zmení a takéto rozhodnutie je pre rozhodovanie v konaní o náhrade škody záväzné. Oboznámením sa s exekučnými spismi, pripojenými k vyššie uvedeným konaniam, mal súd prvého stupňa za preukázané, že ani jedno rozhodnutie Okresného súdu Spišská Nová Ves ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť. Žalobca ako oprávnený využil len v jednom prípade z uvedených exekučných konaní svoje právo na podanie odvolania proti rozhodnutiam o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to v exekučnom konaní sp.zn. 11Er/795/2009 (9C/163/2012), kde rozhodnutie odvolací súd rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie potvrdil

Skutočnosť, že tunajší súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NZP), žalobca uviedol ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod sp.zn. 9C/92/2012, 9C/251/2012, 9C/274/2012, 9C/311/2012 a 9C/328/2012. Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam bolo preukázané, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, pričom je pravdou, že k zamietnutiu žiadosti došlo po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia tunajšiemu súdu. V prípade exekučného konania sp.zn. 9C/92/2012 žiadosť súdneho exekútora bola podaná na súde prvého stupňa dňa 3.8.2011, rozhodnuté bolo dňa 20.9.2011, v konaní 9C/251/2012 žiadosť podaná dňa 6.8.2009, rozhodnuté bolo dňa 5.2.2010, v konaní 9C/274/2012 žiadosť bola podaná 24.6.2010, rozhodnuté bolo dňa 4.8.2010, v konaní 9C/311/2012 žiadosť o udelenie poverenia bola doručená dňa 26.8.2009 a rozhodnuté bolo o nej dňa 5.2.2010, v konaní 9C/328/2012 bola žiadosť o udelenie poverenia bola doručená 26.8.2009 a rozhodnuté bolo o nej dňa 27.1.2010. Vo všetkých uvedených exekučných konaniach súdom po podaní žiadosti o udelenie poverenia boli žiadané správy resp. podklady od súdneho exekútora resp. oprávneného, ktoré museli byť súdom aj urgované a ktorých vyžiadanie a posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie t.j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie alebo žiadosť súdneho exekútora má byť zamietnutá. Okrem toho súd má za to, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a teda nie v prípadoch zamietnutia žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo vo všetkých vyššie uvádzaných prípadoch. Súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde bolo potrebné, aby sa súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu, pred rozhodnutím zaoberal aj zmluvami o úvere, všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu resp. zmenkami a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy, na základe ktorých bol vydaný exekučný titul. Uvedené teda okrem ustanovení Exekučného poriadku, bolo potrebné posúdiť aj podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS. Tu súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR č. I. ÚS 476/2012 v zmysle ktorého, nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR.

V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobcom v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia tamojšieho súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prieťahy v daných exekučných konaniach a teda nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti súdu v uvedených veciach. V žalobnom návrhu žalobca uviedol, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný

posun v exekučných konaniach a uviedol konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prieťahy v konaní, ktoré boli z jeho strany podané na tunajšom súde.

Podľa oboznámených Spr č. 34/2010, č. 22/2010 a č. 12/2011 a odpovedi na sťažnosti žalobcu na prieťahy v konaní, sťažnosti žalobcu boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V konaní teda bolo preukázané, že pri vybavovaní sťažnosti žalobcu na prieťahy v exekučných konaniach vedených tunajším súdom neboli zo strany vedenia súdu prvého stupňa konštatované prieťahy v konaní.

Súd prvého stupňa v súvislosti s prieťahmi v exekučných konaniach, na ktoré poukázal žalobca a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu, poukazuje na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR a preto súd prvého stupňa nemá právomoc konštatovať prieťahy v súdnom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prieťahov v daných exekučných konaniach a neprávomoc tunajšieho súdu na rozhodnutie o prieťahoch, mal súd prvého stupňa za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobcu preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a preto konštatoval, že v tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno.

K hore uvedenému záveru dospel súd prvého stupňa aj pokiaľ sa týka konaní (NP) pôvodne vedených pod sp.zn. 9C/125/2012, 9C/183/2012, 9C/258/2012, 9C/292/2012 a 9C/298/2012, v ktorých žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote. Z oboznámených exekučných spisov okrem spisu sp.zn. (9C/183/2012 bolo zistené, že poverenia na vykonanie exekúcie boli tunajším súdom vydané v 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti o udelenie poverenia súdneho exekútora súdu. V konaní sp.zn. 11Er/597/2009 bolo poverenie vydané potom, čo tunajší súd najprv žiadosť o vydanie poverenia zamietol a odvolací súd toto rozhodnutie zrušil.

V konaniach (ZE) pôvodne vedených pod sp.zn. 9C/148/2012, 9C/149/2012, 9C/301/2012, 9C/317/2012, 9C/286/2012, k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo podľa žalobcu dôjsť tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase t.j. do 30-tich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora. Zo spisov bolo zistené, že po podaní návrhu na zmenu exekútora bola exekučným súdom zaslaná pôvodnému exekútorovi žiadosť na vyjadrenie spolu so žiadosťou o vyčíslenie trov a predloženie exekučného spisu. Súd ešte pred rozhodnutím o zmene súdneho exekútora posudzoval, či vo veci nie je dôvodné zastavenie exekúcie, keďže v prípade úplného zastavenia exekúcie o tomto návrhu by už nebolo účinné rozhodnúť. Pokiaľ by exekučný súd návrhu oprávneného o zmenu súdneho exekútora vyhovel a následne, po právoplatnosti tohto uznesenia, rozhodol o zastavení danej exekúcie, daný postup by bol v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

Vzhľadom k tomu, že exekučné konanie sp.zn. 11Er/155/2004 sa začalo dňa 4.10.2004, konanie sp.zn. 3Er/201/2004 dňa 26.11.2004, konanie sp.zn. 11Er/17/2004 dňa 28.1.2004 a konanie sp.zn. 11Er/40/2005 dňa 3.2.2005 považoval za potrebné aplikovať na dané veci ustanovenie § 44 ods. 6 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.8.2005, podľa ktorého ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosť oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie. Vyššie uvedená právna norma neustanovovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, k tomuto došlo až s účinnosťou od 1.9.2005. S poukazom na ustanovenie § 238 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. konania začaté pred 1.9.2005 sa dokončia podľa práva platného do 31.8.2005, ak ods. 2 neustanovuje inak. Ustanovenie § 238 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. taxatívne vymedzuje ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1.9.2005, avšak s výnimkou ustanovenia § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Poukazujúc na vyššie uvedené konštatoval, že zo strany žalobcu nebol preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutia exekučného súdu.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti súd konštatoval, že zo strany žalobcu nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd prvého stupňa preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu, jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ sa týka žalobcom uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu bol predložený listinný dôkaz - znalecký posudok č. 1/2014 týkajúci sa výšky majetkovej škody požadovanej žalobcom. Z dôvodu, že v konaní nebol preukázaný prvý z predpokladov priznania náhrady škody a to nesprávny úradný postup exekučného súdu v exekučných veciach, súd prvého stupňa už z dôvodu hospodárnosti konania nevykonal ďalšie dokazovanie na preukázanie škody a nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobca v konaní uplatnil.

Žalobca vo svojom žalobnom petite žiadal najprv o veci rozhodnúť tzv. medzitýmny rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p.). K tomu súd prvého stupňa uviedol, že ak je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., súd môže vydať medzitýmny rozsudok aj bez návrhu účastníka konania. Ak súd takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitýmneho rozsudku nevyhovie, nevydáva o tom zvlášť rozhodnutie a s týmto návrhom sa ani nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný si nárok na náhradu trov konania v písomnom vyjadrení uplatnil, avšak trovy nevyčíslil v stanovenej lehote podľa § 151 ods. 2 O. s. p. a zo spisu výška náhrady trov konania nevyplýva, preto súd prvého stupňa náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca (ďalej len „odvolateľ“) z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O. s. p. a podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p. Navrhoval, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odvolateľ namieta postup súdu prvého stupňa, ktorý vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania s odôvodnením, že žalobca sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ tvrdí, že riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spojené s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a ak tak spravil, odňal žalobcovi právo na konanie pred súdom. Obsahom žiadosti o zrušenie pojednávania bola námietka, že konajúci sudca je vylúčený, pričom poukázal na to, že Krajský súd v Trnave svojím rozhodnutím v právne a skutkovo zhodnej veci vylúčil všetkých sudcov z rozhodovania a vec prikázal na prejednanie inému súdu a rovnako rozhodovali Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove. Za týchto okolností neobstojí názor Krajského súdu v Košiciach vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, a preto ústne pojednávanie nemalo byť vykonané. Žalobca pritom trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, avšak iba na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Namieta, že meritorne rozhodnutie súdu prvého stupňa v čase jeho vydania neprichádzalo do úvahy a to vzhľadom na skutočnosť, že súd v rovnakom období rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. Mal za to, že dôsledok správania súdu m kedy prebehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a mávia jeho možnosť konať pred súdom. Ďalej žalobca namieta, že sa nemohol vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ani k dôkazom ktoré súd vykonal. Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa právo na kontradiktórne konanie, ktoré bolo v tejto veci porušené. Konajúci súd neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam vecí. Žalobca ďalej namieta, že nebolo možné vo veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože tým došlo k porušeniu práva žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Ďalej žalobca namieta, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p.

Pokiaľ sa týka majetkovej škody namieta odvolateľ názor súdu prvého stupňa o jej nedôvodnosti, pretože konajúci súd ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu udržiavania správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje, a preto je v tejto časti rozhodnutie súdu nepreskúmateľné. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Konajúci súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offio, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Pokiaľ sa týka nemajetkovej ujmy, súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočného prieťahu. Ak sám konajúci súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, mal konštatovať porušenie práva a priznať nemajetkovú ujmu žalobcovi. Taktiež vykonať dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom k návrhu na prerušenie konania poukazujúc na judikatúru krajských súdov.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. preskúmal rozsudok spolu s konaním ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

Odvolací súd predovšetkým považuje za potrebné uviesť, že prevažná väčšina odvolacích námietok žalobcu je irelevantná vo vzťahu k napadnutému rozsudku. Odvolateľ v odvolaní uvádza námietky, ktoré žiadnym spôsobom nekorešponujú priebehu konania vo veci samej a dôvodom, pre ktoré súd žalobu zamietol.

Takýmito irelevantnými námietkami sú námietka vo vzťahu k skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie, námietka skutočnosti, že žalovaný sa vo veci nevyjadril napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu a námietky vo vzťahu k posúdeniu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Z obsahu spisu vyplýva, že vo veci bolo nariadené ústne pojednávanie na deň 20.6.2014 (č.l. 106 spisu), ktorého sa účastníci konania nezúčastnili. K námietke žalobcu proti neodročeniu pojednávania sa odvolací súd vyjadrí v ďalšej časti tohto odôvodnenia. Keďže však ústne pojednávanie vo veci bolo nariadené a bolo vykonané, je odvolacia námietka žalobcu o neuskutočnení ústneho pojednávania irelevantná.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaný sa k žalobe podrobne vyjadril písomným podaním zo dňa 4.2.2013 (č.l. 34 a nasl. spisu). Preto odvolacia námietka vo vzťahu k možnosti rozhodnutia rozsudku pre zmeškanie je neopodstatnená. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu 19. 02. 2013.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

V prejednávanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 20.6.2014, keďže bola zachovaná aj lehota na prípravu pojednávania v zmysle ust. § 115 ods. 2 O.s.p. Na tomto pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov v zmysle ust. § 129 ods. 1 O.s.p. ich prečítaním (č.l. 145 až 146 spisu).

Pokiaľ žalobca namieta, že nemal možnosť sa vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tento práva sa vzdal sám tým, že sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na

tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a pokiaľ by sa žalobca bol tohto pojednávania zúčastnil, mal možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené neboli.

Irelevantná je odvolacia námietka žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako bolo uvedené vyššie.

Odvolacie námietky žalobcu vo vzťahu k posudzovaniu výšky škody a nemajetkovej ujmy sú preto rovnako bezpredmetné a nemajú žiaden vzťah k napadnutému rozsudku.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Odvolateľ namieta, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd vec prejednal v jeho neprítomnosti hoci na to neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a navyše vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci na to nie sú splnené predpoklady uvedené v ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Predpokladom pre prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, na ktoré sa tento nedostaví ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie.

Podľa § 115 ods. 2 O.s.p. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Podľa § 119 ods. 1 O.s.p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Z obsahu spisu vyplýva, že účastníci konania boli predvolaní na pojednávanie nariadené na deň 26.8.2014 písomne, pričom právnomu zástupcovi žalobcu aj žalovanému bolo predvolanie doručené dňa 7.8.2014, čím bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nepochybne vyplýva, že súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania (uznesenie č.l. 9C/92/2012-160 z 20.06.2014). Išlo o návrh s rovnakým obsahom, ako v žiadosti o zrušenie pojednávania zo 23. 05. 2013.

Odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa správne uviedol, že o námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol uznesením č.k. 5NcC/45/2012 zo dňa 22.10.2012 tak, sudkyňa JUDr. Stanislava Semanová nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci. Uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co 281/2013-98 zo dňa 07.04.2014 bolo zase potvrdené uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 12.12.2012 č.k. 9C/92/2012-22, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na prerušenie konania.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žiadosť o odročenie pojednávania, označená ako návrh na zrušenie pojednávania neobsahuje dôvody, pre ktoré by bolo potrebné nariadené pojednávanie odročiť, keďže vo veci nerozhodoval vylúčený sudca.

Preto odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. vo veci nie je daný, pretože o vylúčení bolo rozhodnuté právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu, ktorým je súd viazaný (č.k. 2NcC 46/2012 z 22.10.2012).

Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktorého hoci boli tvrdené, súd nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Žalobca v odvolaní neoznačil dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný, preto ani tento tvrdený odvolací dôvod nie je daný.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle zák. 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobcovi tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v jednotlivých exekučných konaniach vedených na tomto súde resp. prípadne nezákonným rozhodnutím vydaným v týchto konaniach, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím, aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a je preto nenáležitá námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nenáležitá je preto odvolacia námietka žalobcov o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj všetky ostatné odvolacie námietky týkajúce sa tejto otázky. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol z akého dôvodu sa nezaoberal samotnou výškou škody, či nemajetkovej ujmy a v tomto smere nie je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, nakoľko zodpovedá ust. § 157 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd je teda toho názoru, že súd prvého stupňa riadne a úplne zistil skutkový stav veci, tento zistený skutkový stav podriadil pod relevantné ustanovenia hmotného práva, ktoré na danú vec správne aplikoval a interpretoval.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p., vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

Vecne správne je aj rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, keďže dôvod, pre ktorý žalobca o prerušenie konania žiadal nebol daný. V tomto smere poukazuje odvolací súd na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi, trovy odvolacieho konania neuplatnil, preto súd žalovanému náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.